

„CADOUL“

de Paul Everac

În cadrul *Zilelor teatrelor muncitorești organizate în cinstea aniversării a 60 de ani de la crearea P.C.R.*, Teatrul Muncitoresc MĂGURELE s-a prezentat cu *Cadoul*, piesă într-un act de Paul Everac, a doua sa premieră, după spectacolul inaugural, cu *Simbătă la Veritas* de Mircea Radu Iacoban.

Jucată frecvent de amatori — probabil, pentru actualitatea temei, și pentru replicile fruste care dau satisfacția reacției imediate a publicului — *Cadoul* schițează analiza unui fenomen din păcate încă actual — îmburghezirea. Prin ridiculizarea citorva tipuri creionate în tușe groase, prin expunerea unor mentalități retrograde, autorul vizează o moralizatoare îndreptare.

Reprezentarea Teatrului Muncitoresc MĂGURELE impune prin ținută. Tinăra echipă a teatrului, chiar

dacă încă neomogenă, are dezinvoltură în scenă, și acesta este meritul esențial al regizorului Petre Popescu, care știe să insufle bucuria jocului și să dea impresia unui act artistic împlinit; stimulând intuițiile creatoare, el are răbdare să lucreze cu fiecare în parte, reușind, după caz, fie să evidențieze talentul, fie să estompeze lipsa de har. Doar gestică se cere mai atent supravegheată și mai variată gândită, pentru a fi la același nivel cu dicția corectă.

Protagonistul, tânărul inginer furat de mirajul chiverniselii, își are un bun interpret în Corneliu Minu, care sugerează discret rigiditatea unor șabloane comportamentale, dar e prea superficial în finalul idilic; acesta se cerea amendat de concepția regizorală, printr-o notă de umor față de prea rapidă, neverosimila metamorfoză.

Ca antagonist, Mihai Minovici se achită excelent de o partitură grea. Sub masca unui teribilism non-conformist, priletenul din copilărie își face inopinat apariția în toilul unei sofisticate petreceri, sub pretextul aducerii unui cadou; asemeni unui „citor de contor“ (mai modest), el are dificila misiune de a restabili sistemul de valori morale și materiale, demascând cînd cu maliție, cînd cu sarcasm, snobismul și meschinăria. Din galeria parvenitilor, se detașează net Marina Creci, într-o savuroasă compoziție. Se remarcă Silviu Georgescu, Mircea Crivoi, Nicolae Trantea, Marina Ochea, Cristian Balan. Modeste, dar corecte, contribuțiile Marioarei Plăcintă și Vioricăi Șchlopota. În spectacolul-premieră prezentat în sala din Schitu Măgureanu, actrița Nora Gion a venit să joace alături de entuziaștii amatori.

Elegantul cadru scenografic desenat de Doris Jurgea a fost realizat în atelierele Teatrului „Bulandra“, care își asumă, în mod exemplar, nobila misiune de îndrumare artistică a teatrului muncitoresc, pe care îl patronează.

Irina COROIU

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Presa — cotidiană sau culturală — se arată tot mai interesată de problemele teatrului românesc și, îndeosebi, de problemele dramaturgiei originale. De pildă, „Scinteia tineretului“, care, nu mult timp în urmă, inițiasse ancheta „Debutul în dramaturgie — discuții care se lungesc, măsuri care nu mai pot întârzia“, revine, în numărul său din 18 aprilie 1981, publicînd pe o pagină întreagă punctele de vedere ale unor dramaturgi

(Tudor Popescu, Eugen Șerbănescu, Paul Cornel Chitic, Radu F. Alexandru) în legătură cu problema discutată. ● Între altele, ne-am bucurat să vedem că toți cei care și-au spus cuvîntul, cu prilejul acestei reveniri la ancheta „Scintei tineretului“, au ținut să sublinieze și meritele revistei „Teatrul“, în promovarea dramaturgiei originale, în general, și a debutanților, în special. ● Tot așa, revista timișoreană „Orizont“ consacră în întregime numărul

15/16 din aprilie 1981 problemelor dramaturgiei originale contemporane. Semnează, printre alții, Antoaneta C. Iordache, Mira Iosif, Stelian Vasilescu, Ioan Ieremia, D. R. Popescu, Victor Ernest Mașek. Acordă interviuri Paul Everac, Leopoldina Bălanuță, Valeria Seciu. ● După cum se poate observa, revista a găsit cu cale să se adreseze actorilor, regizorilor, dramaturgilor, dar și criticilor de teatru, esteticienilor! ●